

1. søndag efter Helligtrekonger

Tid og sted: Jerlev og Ødsted d. 7/1 2018

Skriftlæsninger

Sl 8: Når jeg ser din himmel

Kol 1,15-19: Kristus er den usynlige Guds billede

Mark 10,13-16: Lad de små børn komme til mig

Salmevalg

392: Himlene, Herre, fortælle din ære

101: Himlens morgenrøde

449: Vor Herre ta'r de små i favn

379: Der er en vej som verden ikke kender

749: I østen stiger solen op

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus

De bar nogle små børn til Jesus, for at han skulle røre ved dem; disciplene truede ad dem, men da Jesus så det, blev han vred og sagde til dem: "Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres.

Sandelig siger jeg jer: Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det.” Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem.

Prædiken

Der er en forunderlig spændvidde i de bibeltekster, der hører til i dag, 1. søndag efter Helligtrekonger. De to første tekster fra Salmernes Bog og Kolosenserbrevet taler om Guds storhed, om skabelsen, om at hele universets magt er samlet i Gud... og i Jesus Kristus, Guds søn, bliver denne usynlige magt synlig. Og så læser vi en lille beretning fra Markusevangeliet, hvor Jesus tager imod de små børn; han tager dem i favn og lægger hænderne på dem og velsigner dem. Kontrasten mellem det største og det mindste er slående. Universets Skaber, som vi kun kan forestille os må være i himlens dytblå uendelighed, Universets Skaber sidder nu dér og bliver vred, fordi disciplene vil sende de små børn væk. Det største og det mindste er samlet i den lille fortælling. Fortællingen rammer med ganske få

sætninger det væsentligste spørgsmål for et barn, ja, for et menneske; fortællingen udfolder en dyb angst, der er indlejret i alle mennesker... vi orienterer os ud fra den angst.

Angsten er at blive afvist!

Og spørgsmålet, som hænger uløseligt sammen med angsten for afvisning, er:

Er der nogen, der elsker mig?

Jesus bliver vred, da disciplene truer ad de små børn, fordi de forstyrrer de voksnes samtale. Det er fordi, han ved, hvad afvisningen betyder. Afvisningen er lig med et nej. "Nej," siger afvisningen, "der er ikke nogen her, der elsker dig."

Vi kan sagtens forstå disciplene, der jager børnene væk. Voksentid er også vigtig. Og måske har disciplene et ideal om, at børn skal skånes for lange og dybe samtaler, der bliver kedelige for børnene. Måske mener disciplene, at det i grunden kan give børnene en forkert selvbillede, hvis de hele tiden er i centrum. Måske tænker de, at børnene skal lære tålmodighed, de skal lære at vente, til det bliver

deres tur. Måske havde disciplene netop børnenes opdragelse for øje, da de afviste dem? Vi ved det ikke; det er også sandsynligt, at de ikke ville forstyrres.

Efter at jeg selv har fået børn, så kan jeg ikke spille klaver i de timer, hvor børnene er vågne og hjemme. De kommer straks stormende og vil spille med. Og jeg må ærligt indrømme, at det kan være ret så udfordrende at være en tålmodig og forstående far, når de kommer og slår løs på tangenterne, mens jeg nyder tonerne fra det klaverstykke, jeg er i gang med.

Jesus tænker ikke på opdragelse og tidens idealer, da han bliver vred på disciplene på grund af deres afvisning. Han tænker på barnets – på menneskets – grundlæggende spørgsmål og angst for afvisningen: Er der nogen, der elsker mig?

Det allervigtigste er, at børnene bliver taget imod, at de ikke bliver afvist, at de straks erfarer, at de er elskede. Og derfor bliver han så vred på disciplene; børnene skal vide, at Guds rige er for dem. Børnene er ikke optaget af opdragelse; de er ikke optaget af, hvordan de gør sig

fortjent. Det er noget, vi lærer dem: Du kan først få dessert, når du har spist op! Man gør sig fortjent ved at opfylde kravene. Ved at lave sine lektier, ved at tilegne sig kompetencer, ved at opføre sig godt osv. Og som barn kunne man måske få den opfattelse, at der er en sammenhæng? Mellem krav og kærlighed? Man kunne få den opfattelse, at kærligheden kun er for dem, der har fortjent den. Det er den tankegang, vi lærer de små. Bevares, vi ved skam godt, at krav og kærlighed ikke hænger sammen. Vi elsker børnene uanset, hvad de kan, og hvad de bliver til. De skal ikke gøre sig fortjent til vores kærlighed. Og alligevel forstår barnet, at vi er begejstrede, når det tager sine første skridt, når det ikke spilder ved maden, når det siger en rigtig sætning... Vi lærer børnene at stræbe, at tilpasse sig, at leve op til samtidens idealer; og jeg siger ikke, at det skal være anderledes, og vi lægger jo hver for os vægt på bestemte idealer, som vi synes, er vigtigere end andre. Men jeg siger, at der er et grundlæggende spørgsmål, som er væsentligere end noget alt af det: Er der nogen, der elsker mig?

Det er dér, Jesus begynder; det er sådan, Gud åbenbarer sig. For Kristus er den usynlige Guds billede. Alt det dunkle i Det gamle Testamente, al talen om Guds almægtige skaberkraft, al mystikken, der er forbundet med at forstå Guds storværker; eller med nutidige ord: universets hemmeligheder; det får lige pludselig et helt konkret udtryk i Jesus Kristus. Gud er ikke usynlig. Vi kan se Gud, og vi kan kende Gud, ved at betragte Jesus Kristus. Og Jesus Kristus er den, der tager imod. Jesus Kristus er den, der irettesætter de selvgode og selvhøjtidelige voksne, og gør os begribeligt, at Guds målestok er barnets længsel efter kærlighed.

Vi hører den lille beretning hver gang, der er dåb i kirken. Der er ingen dåbshandling eller dåbsbefaling i teksten; og alligevel kan vi næppe forestille os en mere egnet dåbstekst; de børn, vi bærer hen til døbefonten, hen til Gud, bliver ikke afvist; de er allerede taget imod. Og vores vigtigste opgave er at gøre børnene det ene begribeligt: At de er taget imod. At Gud ikke afviser dem, at der er én, der

altid svarer på det grundlæggende spørgsmål: Er der nogen, der elsker mig?

Hvordan gør vi det? Ved at gøre som Gud selv. Ved at tage imod hinanden; ved at svare, når nogen stiller spørgsmålet: Er der nogen, der elsker mig? Vi hører ikke spørgsmålet, og måske er vi så optaget af at få svar på vores eget spørgsmål, at vi ikke hører den andens. Og så går vi rundt med spørgsmålet hver for sig; og måske glemmer vi at spørge, fordi vi tænker, at det ikke er væsentligt. Der er jo så meget andet, vi skal; og denne verdens krav bryder ind i vores sind og hvisker til os, som slangen i paradiset: det væsentligste er, at vi gør nytte.

Det er netop ikke det væsentligste. Det væsentligste er, at der er nogen, der svarer på vores eksistentielle angst for afvisning. Gud er den, der aldrig afviser. Gud er den, der altid tager imod.

Et er at sige det i en prædiken; noget andet er at erfare det i livet. Her er det op til os, at give hinanden det kærlighedssvar, vi hver især søger. I kirken er det ritualerne, der gør kærligheden erfaringsnær: Dåben, hvor

barnet og hele familien, bliver modtaget. Nadveren, hvor Gud er til stede med al sin kærligheds fylde, som det hedder i ritualet. Velsignelsen til sidst i gudstjenesten, der er et spejl af solens rige velsignelse. Og måske vokser ordene i os: Lad det små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres.

Er der nogen, der elsker mig?

Jesus giver disciplene et godt svar; men det egentlige svar er uden ord: Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem. Amen.

Lovprisning

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden,
som det var i begyndelsen,
således også nu og altid
og i al evighed. Amen.

Kirkebøn

Vor Herre, Jesus Kristus. Vi takker dig, at du omfavnede os og stadig omfavner os. Vi takker dig, at du viste os den sande menneskelighed igennem alt støjen, igennem alt

det, der forstyrrer os og indfanger vores begær. Når vi fortages i smålighed, overøser du os med kærlighed; når vi fortages i vores higen efter rigdom, så siger du, at hvis vi vil frelses skal vi sælge alt, vi ejer og følge dig.

Vor Himmelske far. Vi beder dig. Vær altid hos os. Vær med de børn, der vokser op i denne verden; vær hos dem, der ikke magter hverdagen; mæt de sultne og stil de tørstendes tørst. Vær nær hos alle ensomme og dem, der er ramt af sorg eller sygdom. Lad alle mennesker mærke din kærlige og varme omfavelse.

Velsign og bevar det fællesskab, der udspringer som en kilde fra dig, og lad den kilde springe ud af døbefonten i kirken; lad dit ord have frit løb iblandt os, for at dit rige med retfærdighed og fred og glæde i Helligånden må udbredes og vokse, og nådens lys skinne for alle dem, der sidder i mørke og dødens skygge.

Herre, vi beder dig for alle, der har fået magt og ansvar og viden betroet: Giv dem trosskab og visdom, så de forvalter mulighederne til gavn for de svage og til at tjene andre mennesker. AMEN!